

Petr Svoboda, střelec vítězného gólu, daroval zlato z Nagana ve prospěch lidí s roztroušenou sklerózou

Co pro vás znamená zlatá medaile z Nagana?

Zlatá medaile z Nagana pro nás znamená hrozně moc, byl to turnaj, kam byli poprvé pozvaní hráči NHL v průběhu sezóny, sešli se profesionálové, kteří byli perfektně připravení, aby bojovali o tu nejvyšší poctu pro svoji zemi. V té době jsem hrál NHL už minimálně 13 let a bylo krásný s klukama zažít dvoutýdenní turnaj, který nakonec i díky štěstí skončil 1:0. Je jedno, kdo ten gól dal, bylo krásný prožít si to s Ivanem Hlinkou a se všema klukama, prostě to byl pocit, který se moc často neopakuje.

Kdyby kdokoliv poslal ten puk, tak to je jedno, to důležitý bylo udělat pro Českou republiku ten nejlepší výsledek. Měli jsme charakterní tým hráčů a trenérů, to, jak se to rychle dalo dohromady, to jsou vzpomínky, které si budeme pamatovat hodně dlouho.

Jestli byl úspěch v Naganu vrchol českého hokeje, to musíme nechat na jiných expertech, byly i výhry na mistrovství světa. Já bych nepovyšoval to, co jsme udělali v Naganu, měli jsme prostě štěstí sejít se s klukama, se kterýma budeme kamarádi do konce života. Bylo to hezký nejenom pro nás, ale i to, co se odehrávalo v Čechách, a bylo hezký vidět národ, jak drží pohromadě.

Proč jste se rozhodl věnovat zlatou medaili z Nagana Nadaci Jakuba Voráčka?

Já jsem nikdy nelpěl na věcech, ta medaile pro mě ale samozřejmě byla důležitá. Určitým způsobem ty medaile nebyly jen o nás. Když jsem se dozvěděl, že Petra má diagnostikovanou roztroušenou sklerózu (RS) a že se s Kubou rozhodli založit nadaci, aby pomáhali dalším lidem, napadlo mě, že než aby byla ta medaile někde schovaná, může pomoci upozornit na to, co je v životě důležité. Sport je jedna věc, ale jestliže ta medaile pomůže rodinám a lidem, které ta nemoc postihla, tak to bude pro mě znamenat milionkrát víc, než kdybych si ji nechal pro sebe. Jestli pomůžu, budu jedině rád. Čas ukáže.

Máte ve svém okolí zkušenost s diagnózou roztroušené sklerózy?

Je to o mém vztahu k celé rodině Voráčků a k Petře. Od té doby, co mi během dvou let odešel táta a máma oslepla, přemýšlel jsem, že je důležité některým lidem pomáhat. Když se vám něco povede, je dobré to vrátit taky zpátky, a když jsem se z ničeho nic dozvěděl, že Petra má RS, hned mě napadlo, že chci pomoci nejen darováním medaile, ale i finančně, celou rodinu Voráčků znám už delší dobu a znám i další lidi s touto nemocí a chci jim pomoci po všech stránkách.

Jakub dnes hraje za Philadelphia Flyers jako tehdy vy, jste Jakubův agent, jaký je mezi vámi vztah?

Myslím si, že v dnešní době je to především o přátelství. Pro mě, pro Kubu, pro nás sportovce je důležité, abychom se zapojili do správných věcí. Myslím, že nás to bude i dál spojoval, abychom v životě dělali věci, které jsou důležité. Během té doby, kterou jsme prožili spolu i s jeho rodinou, jsme si uvědomili, že je potřeba tvrdě pracovat, ale když se vám něco podaří, je dobré to vrátit. Jsou situace, kde pomáháme, aniž bychom na sebe chtěli upozorňovat. Doufám, že to lidé nebudou brát tak, že dávám zlatou medaili proto, abych ukázal na to, co jsem dokázal. Je důležité v Čechách, kde mají lidé s RS řadu problémů, na tu situaci poukazovat, mluvit o ní a možná potom budou chtít pomoci také další lidé.

Je to už 18 let, vzpomenete si i dnes někdy na Nagano a vítězný gól?

Je to spíš hezká vzpomínka, ke které se občas vracím. Nikdy jsem neprožíval dobré ani špatné věci příliš dlouho, člověk si má užívat dneška, samozřejmě si občas vzpomenu, ale že bych to každý den prožíval, to už ne (smích). Určitým způsobem – byl to hlavně zážitek s Ivanem Hlinkou, který tu už bohužel není, a s dalšíma lidma a sport nám ukázal, že dokáže lidi dát dohromady, aby se na chvíli k sobě chovali tak, jak mají...

Kde jste měl medaili celých 18 let?

Nikde jsem ji nevystavoval, měl jsem ji spolu s prstenem ze Stanley Cupu v trezoru banky. Když člověk lítá po světě, určité věci si dává tam, kde je nemůže ztratit, reprezentují články života. Hned jak jsem se dozvěděl o RS u Petry, napadlo mě, že když se tenkrát po jednom hokejovém turnaji dali lidé tak dohromady, mohla by to být připomínka, abychom se k sobě chovali tak, jak máme. Nadaci jsem ji dal s tím, že to je můj počáteční příspěvek.

Paradoxně jste jako autor vítězného zlatého gólu nebyl na bouřlivém vítání v Praze. Proč a nebylo vám to někdy líto?

Ne, nebylo, já jsem člověk, který prožívá věci vnitřně. Rozhodně to nechci zmenšovat, nicméně měl jsem v té době dost velké zranění a ve Philly jsme měli výborný tým, měli jsme možnost získat Stanley Cup. Takže pro tým a pro mě bylo důležité vrátit se co nejdřív zpět a co nejdřív se uzdravit. Viděl jsem všechny záznamy toho, co se odehrávalo tenkrát v Čechách, a rád bych byl u toho, ale na druhou stranu díky tomu, že jsem už dlouho hrál profesionální hokej, věděl jsem, že moje povinnost je místo oslav podpořit tým, který mě na olympijské hry uvolnil.

Jak dnes žije zlatý střelec nejslavnějšího českého hokejového vítězství?

Žiju dobře, po hokejové kariéře jsem se zapojil do dalších věcí, mám dvě krásné dcery a hokeji se věnuju díky tomu, že zastupuju určité hráče v NHL, jsem stále hodně zapojený a zaměstnaný.

Co byste popřál do budoucnosti Jakubovi a co nadaci?

Vždycky začínám s přáním od zdraví. Jakub i Petra jsou tak dobře vychovaní, že budou procházet životem tak, jak mají, takže opět jim jako rodině přeju zdraví a jejich nadaci, aby pomohla co nejvíce lidem. Není to jen o Petře, ale o tom, co RS obnáší, ať se všem daří co nejlépe.